

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תשמח

ערב שבת קודש פ' האזינו, י"א תשרי ה'תשס"ט
שנת הקהל

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה' "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ו שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ח שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לעילוי נשמת

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי ע"ה רייטשיק

בן שד"ר כ"ק רבותינו נשיאינו

הרה"ח הרה"ת ר' מנחם שמואל דוד הלוי ע"ה

והרבנית מרת לאה ע"ה רייטשיק

נפטר בדמי ימיו, בן נ"ה שנה, ביום כ"א אלול ה'תשס"ח

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י

אנ"ש דלאס-אנדזעלעס, קאליפארניע

שיחיו

נדפס ע"י הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי זוג' מרת נחמה פייגא

וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובנם נתן הלוי ש' לאבקובסקי,

מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחיו שגלוב

דער אויבערשטער זאל מקיים זיין הקהל בשנת הקהל זו

בבואנו מיום הכיפורים ובקשר עם שנת הקהל, הבאנו בזאת צילום (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על הברכה שברך בערב יום הכיפורים, אחרי תפלת מנחה, ה'תשכ"ז (שנת הקהל)
(נדפסה בלקו"ש ח"ט ע' 380)

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

דער אויבערשטער זאל געבן א חתימה און א גמר חתימה טובה לשנה טובה ומתוקה בטוב הנראה והנגלה למטה מעשרה טפחים.

עס זאל זיין א התעוררות תשובה אמיתית, מתוך שמחה וטוב לבב – תשובה עילאה, ומתוך בריאות הנכונה, און מען זאל דאָס ממשיך זיין אין א שנה טובה ומבורכת, בבני חיי ומזוני רויח.

דער אויבערשטער זאל מקיים זיין הקהל בשנת הקהל זו, אז ער זאל הקהל זיין את כל העם האנשים והנשים והטף וגרך אשר בשערך, און מעלה זיין זיי לירושלים לראות גו' אין דער גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, און עס זאל זיין ישמעו ילמדו ויראו גו' ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת, מתוך שמחה וטוב לבב ומתוך הרחבה, בגשמיות וברוחניות גם יחד**.

(* גם אלה הפטורים מ(הקהל) – בזמן שביהמ"ק הי' קיים מפני שפטורים מן ה(ראי' חגיגה ג, א. ירמ' לא, ז).

** ראה רמב"ם הל' תשובה רפ"ט והל' מלכים בסיומן וחותמן.

המדור מוקדש

לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ וזגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחי

כל אחד ואחד מישראל צריך "האלטן אין איין שטורעמען" לפרסם על הענין ד"הקהל"

החיוב בזמן הזה הוא (לא רק לכהנים בלבד אלא) על כאו"א מישראל שצריך להודיע ולהכריז ולפרסם אודות הענין ד"הקהל את העם האנשים והנשים והטף" ● חובת הפירסום וההכרזה ע"ד "הקהל" אינה תלויה בשלימות עבודתו בתומ"צ שכן גם כאשר עבודתו בתומ"צ אינה בשלימות גם הוא יכול וחייב לפרסם ולהכריז ע"ד הקהל כאמור שאפילו "חיגר עומד ומתריע בחצוצרות" ● במילא אם אינו עוסק במילוי חובתו בפירסום והכרזה ע"ד "הקהל" - "אומרים דומה שאין כהן הוא"! ● כאשר מסתכלים עליו רואים בגלוי שכל מציאותו היא "הקהל" "יהודי של הקהל" ●

משיחות ליל ד' דחג הסוכות ה'תשמ"ח - בלתי מוגה

עוד עשרות כהנים ש"תוקעין ומריעין ותוקעין", כך, שגם בלעדי התקיעה שלו בודאי לא יחסר מאומה בפירסום הדבר.

ב) התקיעה בחצוצרות היא לא רק ע"י הכהנים דבית אב שעובדים ביום זה, ולא רק ע"י הכהנים דהמשמר שעובדים בשבוע זה, אלא, ע"י כל הכהנים הנמצאים בירושלים, גם אם המשמר שלהם הוא בזמן אחר. ויתירה מזה - אפילו כהן בעל מום שאינו ראוי לעבודה כלל (לא רק להקרבת קרבנות ממש, אלא גם לעבודות שהן הכנה להקרבה או עבודות הבאות לאחרי ובהמשך להקרבה),

א. איתא בתוספתא¹: "אותו היום (דהקהל) כהנים עומדים בגדרים ובפרצות (היינו מקומות של פרהסיא) וחצוצרות של זהב בידיהם, תוקעין ומריעין ותוקעין. כל כהן שאין בידו חצוצרות אומרין דומה שאין כהן הוא . . . בו ביום ראה רבי טרפון חיגר עומד ומתריע בחצוצרות, משם אמרו חיגר תוקע במקדש".

וכמה פרטים בדבר:

א) התקיעה בחצוצרות היא חובה על כל כהן וכהן בפרטיות - אע"פ שמלבדו ישנם

(1) סוטה פ"א ה"ח.

תוקע ומריע ותוקע, כאמור, שאפילו "חיגר עומד ומתריע בחצוצרות".

ג) התקיעה בחצוצרות הו"ע הנוגע לכללות ענין הכהונה, עד כדי כך, ש"כל כהן שאין בידו חצוצרות, אומרין דומה שאין כהן הוא", כלומר, לא תתכן מציאות כזו שכהן אינו תוקע בחצוצרות, ובמילא, העובדה שאין בידו חצוצרות, מוכיחה "שאין כהן הוא"!

ב. ומכאן למדים הוראה בנוגע לאופן ההתעסקות בענין ד"הקהל" בזמן הזה. ובהקדמה:

אע"פ שהתקיעה בחצוצרות היתה ע"י כהנים דוקא - הרי זה ע"ד ובדוגמת כל עניני העבודה בביהמ"ק, שבזמן הזה נעשים (בעבודה הרוחנית) ע"י כאו"א מישראל.

ולדוגמא: בעבודת הקרבנות - תפלות כנגד תמידין תקנום², היינו, שעבודת הקרבנות שהיתה נעשית בביהמ"ק ע"י כהנים תמימים דוקא, במשמר וביום המיוחד להם כו', נעשית בזמן הזה ע"י כאו"א מישראל, אנשים נשים וטף, מידי יום ביומו, הן בשחרית - כנגד תמיד של שחר, והן במנחה - כנגד תמיד של בין הערביים, והן בערבית - כנגד איברים ופדרים כו'³, ובימים שבהם מקריבים מוספים - גם תפלות המוספין, אשר, עי"ז נפעלת פעולת הקרבנות, ובה גופא - באופן ד"נשלמה פרים שפתינו"⁴, היינו, שע"י "שפתינו" (תפלה) נעשה הענין דהקרבת ה"פרים"⁵, מובחר שבקרבנות⁶, באופן ד"נשלמה", גם מל' שלימות⁷.

(2) ברכות כו, ב.

(3) ראה ברכות שם. שו"ע אדה"ז הל' תפלה רספ"ט.

(4) הושע יד, ג (ובמפרשים שם). שו"ע אדה"ז או"ח (מהדו"ב) סוס"א.

(5) להעיר גם מקרבנות החג - שבתחילה מקריבים הפרים (לאחרי הקרבת תמיד של שחר), ואח"כ האילים ואח"כ הכבשים (רמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ט ה"ז).

(6) ראה תגינה יג, ב. רמב"ם הל' מעשה הקר' פט"ז ה"ג.

(7) ראה לקו"ת פ' ראה, ל רע"ג. ובכ"מ.

ומזה מובן גם בנוגע לכל המועדים, שכל פרטי הענינים שהיו בזמן שביהמ"ק הי' קיים ישנם גם (ברוחניות הענינים) בזמן הזה⁸, הן בנוגע לחג הפסח, הן בנוגע לחג השבועות, והן בנוגע לחג הסוכות, ובחג הסוכות השתא - גם הענין ד"הקהל", כולל גם הפעולה ד"תוקעין בחצוצרות. . . כדי להקהיל את העם", שהחויב בזמן הזה הוא (לא רק לכהנים בלבד, אלא) על כאו"א מישראל, שצריך להודיע ולהכריז ולפרסם ("האלטן אין איין שטורעמען") אודות הענין ד"הקהל את העם האנשים והנשים והטף".

ג. ובפרטיות יותר - ככל פרטי הענינים האמורים לעיל:

א) חובת הפירסום וההכרזה ע"ד "הקהל" מוטלת על כאו"א בפרטיות, כלומר, גם בהיותו ביחד עם כל הציבור, אשר, כולם עומדים ומריעים בחצוצרות שבידיהם, אינו יכול להשאר לעמוד מן הצד, אלא גם הוא צריך ליטול בידו חצוצרה של זהב⁹ ולתקוע ולהריע ולתקוע - להכריז ע"ד "הקהל".

ב) חובת הפירסום וההכרזה ע"ד "הקהל" אינה תלויה בשלימות עבודתו בתומ"צ, שכן, גם כאשר עבודתו בתומ"צ אינה בשלימות, עד כדי כך, שהוא בדוגמת "חיגר", היינו, שאינו במעמד ומצב ד"תמים תהי' עם הוי' אלקיך¹⁰, ע"י שלימות העבודה בקיום רמ"ח מ"ע, כנגד רמ"ח אברים, ושס"ה מל"ת כנגד שס"ה גידים¹¹, דמכיון ש"חיסר מצוה א' או פגם בה

(8) ואדרבה - בזמן הבית הי' צורך בפעולת ב"ד של מטה בקידוש ראש חודש, כדי שידעו באיזה יום חל ט"ו בניסן וכיו"ב, משא"כ בזמן הזה שאין מקדשים ע"פ הראי', כי אם, ע"פ החשבון שחישב הלל (נכדו של הלל הזקן) בנוגע לכל המולדות דכל החודשים כו' - הרי, נקבע כבר מלמעלה שחודש האביב חל ביום פלוני, ועד"ז בנוגע לחג השבועות וחג הסוכות.

(9) שבדאי נותנים לו מלמעלה (ככל הפי' שבדבר), והראי' - שתובעים ממנו להשתמש בזה בעבודתו.

(10) שופטים יח, יג.

(11) ראה זח"א קע, ב.

להסתדר עם הממשלה...).

ומי שירצה להיות "הצנע לכת" ולא לרשום את שמו - הרשות בידו (ובלבד שתהי' אפשרות להתקשר אתו כנ"ל), והדבר לא יפריע לניהול הרשימות כיון שאפשר לכתוב פב"פ הא', פב"פ הב' וכו', והלואי שיתוספו עד לששים ריבוא, והעיקר שיתוסף בהפעולות, בפועל ממש.

ב) בכרטיסים יצויין גם (כאמור) מספר הטלפון והממונים יפנו לכאו"א עכ"פ פעם אחת בחודש ויזכירו לו אודות התחייבותו, "עולת חודש בחדשו"⁵ - במשך י"ב חדשי שנת הקהל, וכמדובר, אשר ברוחניות, זמן "הקהל" הוא בכל השנה. [כ"ק אדמו"ר שליט"א הוסיף בחיזיון: ואם ירצו להמשיך גם לאחר סיום השנה - מה טוב ומה נעים, אבל לע"ע מדובר אודות שנה זו].

ג) כדי למנוע מניעות ועיכובים ללא צורך (כולל גם - מפני שיש שימנעו מלרשום בחוה"מ, ולאידך - צריך להתחיל את הפעולות מיד) כדאי להכין כרטיסים בנוסח שוה שבהם יודפסו הדברים הנחוצים לזה [ולא יותר - כדי שלא יהי' חשש שמא מתכוונים למשהו אחר, כדרך אור העולם דרשות הרבים... ולאידך - מובן שכדאי להוסיף דברי הסבר קצרים אודות תוכן הענין ושם הארגון - כדי שיוכלו להתקשר עם הארגון, או להרשם ע"י ארגון אחר, ואיש הישר בעיניו יעשה, בענינים "ישרים" אלו].

ומן הנכון להדפיס את הכרטיסים במכתבי-עת (הראויים לשמם) המגיעים ליהודים ונדפסים בעשרות אלפי עותקים, כך שהרוצה להרשם יצטרך רק לגזור את הכרטיס ולשלחו.

ד) למען הסדר יוזכר גם פרט טכני המובן מעצמו: אין לרשום את השמות בספר וכיו"ב, כי כאשר הדבר ילך ויתפשט בעז"ה ויתוספו עוד נרשמים רבים, עלול להיות בלבול הסדר, ולכן יש לסדר את הרשימות ע"ג כרטיסים, לפי סדר א-ב, ובנקל יוכלו להוסיף כל כרטיס במקום המתאים, וכך ימנעו כפילות כו'.

ה) מן הראוי שיהי' מקום מרכזי אחד שבו יקבצו את כל הרשימות של אנשי שכונה אחת, עיר אחת וכיו"ב (וכן בנוגע למחלקות שונות במוסדות וארגונים ובפרט במוסדות חינוך. כדלקמן), מכיון שע"י כך יהי' הדבר יותר מסודר, וכל המרוכז יותר, בודאי יהי' בהצלחה יותר (בתנאי שע"י לא יפחת מספר החברים, כמובן), שכן עי"ז יהי' יותר קל לבחון את הפעולות, וגם - לעודד ולעזור למקומות אחרים כיון שבמקום המרכזי יהיו מומחים בדבר לתת עצה וסיוע כו'.

ו) נוסף ע"ז - קיבוץ כולם ביחד יוסיף ב"רוב עם הדרת מלך"⁶. וטובים השניים מן האחד, וגדול כח הציבור כו'.

1) כדי שכל הפרטים, ועד לפרטי פרטים, יהיו קשורים בעניני התורה, באה הצעה נוספת, אשר גודל הכרטיס יהי' טפח על טפח, שהוא שיעור כו"כ ענינים בתורה (כמבואר בלקו"ת⁷ בענין "חמשה שיעורין טפח כו' סוכה לולב כו"⁸).

(5) ל' הכתוב - פינחס כח, יד. (7) דרושי ר"ה ס, ג ואילך.

(6) משלי יד, כח. וראה אנציק' תלמודית בערכו. (8) נדה כו, א.

וש"נ.

מבצע "הקהל" - כל הפרטים

א. ידועה ההנהגה אשר כדי להביא שדבר מסוים יהי' בקביעות ובתוקף ויטייחסו לזה ברצינות המתאימה כו' - נוהגים לרשום בכתב שפלוני בן פלוני קיבל ע"ע (בלי נדר) לעשות אותו דבר. וכמו"כ נוהג לאסוף ביחד כו"כ מבין אלו שקיבלו ע"ע דבר זה כדי ש"איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק".

ועפ"ז באה ההצעה בנוגע ל"הקהל" - דהנה, מרעישים בענין זה ללא הרף ויש לדאוג שהדיבור אמנם יבוא בפועל ממש [שכן, בנוגע לשמיעת הדברים, הרי, בלית ברירה, יושבים ומקשיבים, אבל עדיין אי אפשר לדעת מה יהי' כאשר יצאו מחוץ לד' אמות אלו, אם יצלו את ההזדמנות לשאוף אויר צח ולנוח או שאכן יעסקו בפועל, ובהוספה, בתוספת חיות בכל הענינים המדוברים].

ולכן, מציעים, אשר (גם) בנוגע ל"הקהל", יסדרו מקום מרכזי ואדם מיוחד שיתעסק בזה, אע"פ שהדבר קשור בהוצאות כספיות - ושם יוכל כל הרוצה בכך, להרשם שהוא מקבל ע"ע (בלי נדר) לפעול ב"הקהל".

ומה טוב - שההרשמה תהי' בתוספת מספר הטלפון כדי שיוכלו להתקשר עם הנרשם ולשאול אותו האם אמנם קיים בפועל את מה שקיבל ע"ע (בלי נדר), כיון שע"ז יהי' גם "מורא בשר ודם" (וידועה המעלה בזה, כמובן מל' הגמרא² (שהובא בתניא³) - "הלואי שיהי' מורא שמים כמורא בשר ודם"), ואם השאלה תהי' מתוך קירוב הדעת כו' - ישאלו גם אודות פרטי הפעולות.

ועד"ז בנוגע להנהגה הב' הנ"ל - בנוגע לאסיפת כל אלו שקיבלו ע"ע - מכיון שרשימת כל השמות ביחד תהי' במקום מרכזי אחד, הרי עצם הידיעה שהוא אחד מני רבים הפועלים בזה, ובפרט שהם שמחים ומרוצים מהצטרפותו אליהם - פועלת הוספה ועילוי בדבר, כפי שרואים בטבע בני אדם, שצירוף אנשים נוספים - "ברוב עם" - בכגון דא מוסיף עידוד וכו'.

ב. והנה, כרגיל בכגון דא, באה ההצעה באופן כללי, כיון שסומכים על השומעים שיבינו בעצמם את הפרטים שבדבר, [דלא כהנהגת אלו ששואלים אפילו... אם להתעטש לצד ימין או לצד שמאל, כי בלא"ה, לדעתו, יהי' "נפרד"... והריני מוחל על "התקשרות" מעין זו, חבל על זמני ועל זמנו ועדיף לעשות באותו זמן דברים נחוצים יותר],

אמנם, כדי שיבוא לפועל בסדר מסודר כדבעי וכדי למנוע שאלות ללא צורך [כנ"ל] - יבואו בזה כמה פרטים, וגם זה - כללים לפי ערך, אע"פ שיבואו באריכות כו'.

א) בכרטיסי ההרשמה יש לכתוב רק את שם הנרשם ושם אמו⁴, ואין צורך בפרטים נוספים (כמו מה מצבו בתשלום המיסים... וכמה הוא מרויח מפני שיש לו "ראש טוב" ויכול

(1) ישע"י מא, ו.

(2) ברכות כח, ב.

(3) פמ"א (נז, סע"א).

(4) ודרך אגב - בנוגע לאלו שלא משתמשים עם שמם היהודי שניתן בעת הברית, ולבת - באמירת "מי שברך", מפני גזירת המלכות וכיו"ב, וגם במדינה זו

שמעולם לא היתה גזירה כזו ישנם כאלו שאינם משתמשים בשם היהודי (ולהעיר מהשקו"ט בהלכה (ראה טושו"ע אהע"ז סקכ"ט סי"ח, ובנ"כ) לגבי שם שנשתקע כו') - יש בזה גם המעלה שע"י יתגלה (להם ולאחרים) שמם היהודי, כמבואר במדחז"ל המעלה דלא שינו את שמם (ויק"ר פל"ב, ה).

הרי נעשה מחוסר אבר כו"כ¹² - אעפ"כ, גם הוא יכול וחייב לפרסם ולהכריז ע"ד הקהל, כאמור, שאפילו "חיגר עומד ומתריע בחצוצרות".

ג) הפירסום וההכרזה ע"ד "הקהל" הו"ע הנוגע לכללות עבודתו, עד כדי כך, ש"כל כהן שאין בידו חצוצרות, אומרין דומה שאין כהן הוא",

כי, תכלית בריאתו היא "לשמש את קונו"¹³, "לא בראו אלא לכבודו"¹⁴ - עי"ז שמקיים, "דבר הוי' זו הלכה"¹⁵, כולל גם "תקנות ומנהגות" שנתפשטו בישראל, שיש להם תוקף דמ"ע ומל"ת¹⁶, ובנדו"ד, הפעולה בעניני "הקהל",

[שהרי, אין צורך בהתפשטות גדולה יותר מזו שבמשך ג' ימים (דהוי חזקה) מקהילים בביהכ"ס וביהמ"ד, "מקדש מעט"¹⁷, אנשים נשים וטף, ומעוררים "ליראה את ה' אלקיכם"¹⁸, כפי שכבר נפעל¹⁹ אצל כמה וכמה, רובם ככולם, ויתירה מזה - "כל ישראל בחזקת כשרות"²⁰, והתקוה חזקה שיפעל על כל משך הזמן שלאח"ז, "כל הימים אשר אתם חיים על האדמה"¹⁸].

ובמילא, אם אינו עוסק במילוי חובתו בפירסום והכרזה ע"ד "הקהל" - "אומרים דומה שאין כהן הוא"!

ד. ובאותיות פשוטות - בנוגע למעשה בפועל ממש:

לאחרי כל ה"שטרועם" בהענין ד"הקהל" בג' לילות הראשונים (דחה"ס), עד להוראה

(12) לקו"ת נצבים מה, ג.

(13) ראה משנה וברייתא סוף מס' קידושין.

(14) אבות ספ"ו.

(15) שבת קלח, ב.

(16) ראה רמב"ם ריש הל' מרמים.

(17) יחזקאל יא, טז. מגילה כט, א.

(18) וילך לא, יג.

דשיעור חומש דאתמול, "לעיני כל ישראל", שכאשר מסתכלים עליו, רואים בגלוי שכל מציאותו היא "הקהל", "יהודי של הקהל" ("א הקהל איד")²¹ - הנה, בבוא מוצאי שבת, צ"ל "שטרועם" חדש לגמרי בענין ד"הקהל" ע"י התקיעה בחצוצרות, היינו, לא רק לאחוז החצוצרה בידו, ולא רק לתקוע תקיעה אחת, אלא "לתקוע ולהריע ולתקוע", להודיע ולהכריז ולפרסם שעתה הוא הזמן שצ"ל "הקהל את העם האנשים והנשים והטף".

לכאורה, יכול מישהו לבוא ולטעון: מה רוצים ממנו?! הוא עומד מן הצד ואינו מבין מה קורה, אצלו לא מתקבל הדבר. ועאכ"כ שאינו מבין לשם מה צריכים אותו, הרי, מלבדו ישנם כבר ריבוי אנשים שאוחזים בידיהם חצוצרות ותוקעין ומריעין ותוקעין, ומה יתוסף עוד על ידו?!

ונוסף לזה, הרי הוא גם "זקן ואינו לפי כבודו": אין זה לפי כבודו, שלפנתע, באמצע הלילה, יעמוד לתקוע בחצוצרה... ולא עוד, אלא, שיכריז בתקיעה זו שבאמצע הלילה אודות דבר הידוע ומפורסם לכל, לאחרי שהרעישו כבר במשך ג' ימים רצופים.

יתירה מזה: הוא כבר "הוריד את עצמו" להשתתף ב"שטרועם" ד"הקהל" במשך ג' הימים שלפנ"ז, אבל, עכשיו הוא כבר עיף, ורוצה לנוח מעט, ובפרט שצריך לחשוב גם ע"ד "מלוה מלכה", נוסף לכך שצריך לעסוק בלימוד השיעורים בתורה, וכיו"ב.

על כך אומרים לו: זה עתה התפללת ערבית, כנגד הקטר חלבים ואברים שלא הספיקו להקריב ביום, כלומר, עסקת בעצמך

(19) ואם אינו מרגיש, או שנדמה לו (מצד המלך זקן וכסיל" שבחלל השמאלי שבלב) שלא נפעל אצלו "ליראה את ה'" - אין זה המצב לאמיתותו, אלא, שמרמה את עצמו, ובכגון-דא ידוע פתגם אדמו"ר מהר"ש: "א קונץ א נאר אפצונארן" [= מה "הקונץ" לרמות טיפשו?!

(20) רמב"ם הל' קידוה"ח פ"ב ה"ב.

(21) ראה שיחת ליל ג' דחגה"ס ס"ח.

פשוטה וברורה שצריכים ליטול "חצוצרות של זהב בידיהם", והעיקר ש"תוקעין", ולא די בתקיעה בלבד, אלא "תוקעין ומריעין ותוקעין".

וכאמור, שאינו יכול לצאת י"ח בתקיעה של אחרים, אביו ורבו, או בנו ונכדו כו', כי, "כל כהן שאין בידו²² חצוצרות אומרין דומה שאין כהן הוא!"

(22) "בדור" – לא רק בנוגע לבעלות, חצוצרה שלו, אלא בנוגע לפעולת התקיעה, שהוא בעצמו תוקע ומריע ותוקע.

בעבודה של כהנים, וא"כ, היתכן שעכשיו תתהלך במנוחה ובשלחה, ותדבר אודות כל ענינים טובים שבעולם, ותהי' מוכן, אפילו, שאם ישאלו אותך, "תעשה טובה" ותשיב גם בנוגע ל"הקהל" – היתכן, היכן היא החצוצרה של זהב?!

ולא יועיל התירוץ שיש לו את הספרים שמדברים אודות "חצוצרות של זהב", ויתירה מזה, יש לו חצוצרה של זהב בכיס המעיל ("אין בוזים"), כנגד לבו... – לא יועילו כל "החכמות" ו"הסברות" כו', מכיון שזו הלכה

מוקדש לע"נ ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה ולעילוי נשמת ר' יוסף ארי' לייב ב"ר משה באר וזוג' מרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה ולעילוי נשמת ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

לא היתה כלל סברא אצל מישהו ללכת לישון

לחג הסוכות ישנה שייכות מיוחדת לגאולה, כיון שחג הסוכות הוא ע"ש "כי בסוכות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים",

וכשחוגגים את היו"ט מתכוננים לכך (כולם, החל מילדים קטנים, ועד למבוגרים ולזקנים ביותר) שכשם שהקב"ה הוציא את כל בני" ממצרים – כמו"כ גם עתה "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" בגאולה העשירית שתבוא תומ"י ממש – יוציא הקב"ה באופן ניסי "אראנו נפלאות", כאו"א מאתנו בתוך כלל ישראל מהגלות, באופן שאף יהודי אחד ויחיד לא ישאר בגלות...

וכמו"כ בנוגע לקיבוץ בני" מהגלות, ה"ז נעשה בנוגע לכאו"א בפרט – "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל" ע"י הקב"ה בעצמו, שמוציאו יחד עם כל עניניו ("בכל מכל כל") מהגלות, "גזונטערהייט און פרייליכערהייט" בתכלית השלימות.

ואז מגיעים תיכף לארצנו הקדושה "עם ענני שמיא", מהר יותר מטיסה באוירון או נסיעה במכונית, ושם מביא הקב"ה כל אחד מבנ"י הקטנים והגדולים לבית המקדש שברושלים עיר הקודש, "מקדש אדני-כוננו ידך".

ושם תהי' שמחה גדולה ביותר, ע"ד שמחת בית השואבה שהיתה בעזרה בביהמ"ק, שהחלה בתחילת הלילה (מעל"ע) ונמשכה באופן ש"לא טעמו טעם שינה", כיון שהיו כ"כ עסוקים בשמחת החג והמקדש, שלא הי' זמן לישון, ויתירה מזו, שלא היתה כלל סברא אצל מישהו ללכת לישון כיון שבכל רגע ורגע היו חדורים כ"כ בשמחה, שלא היתה אף אפשרות לישון.

וכפי שגם ילד רואה, שכשישנו מאורע משמח בחיי שחודר בכל מציאותו ("דורך און דורך") – אזי לא שייך שירדם! וכך הי' בביהמ"ק אצל כל בני" בחג הסוכות.

וכן יהי' גם בקרוב ממש בגאולה האמיתית והשלמה, שאז יהיו בביהמ"ק השלישי כל בני" שחיו בזמן ביהמ"ק הראשון, וכל אלו שחיו בזמן ביהמ"ק השני, וכל בני" שחיו לפני בנין ביהמ"ק הראשון, וכן כל בני" שבכל זמן הגלות – ע"י שהקב"ה לוקח את כולם ומעמידם בבת-אחת במצב של שמחה הכי גדולה שלמעלה גם משמחת בית השואבה – שמחת הגאולה!

וההכנה לשמחה זו היא ע"י ההוספה בשמחת יו"ט, וע"י ילדי ישראל במיוחד, ובפרט בחג הסוכות שהוא היו"ט השלישי, שהוא סיום וחותרם הג' רגלים, ולכן גם הוזכר בתורה ג' פעמים ענין השמחה בקשר לחג הסוכות דוקא, שזה מראה שהשמחה צריכה להיות כערך ג' פעמים.

(משיחת יום ד' דחגה"ס ל"צבאות השם" ה'תשנ"ב)

מוקדש לע"נ הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה ח'י' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

תורת החינוך החב"די

קלטות שמע, דיסקים לצפייה וחברות קריאה של הרצאות ומאמרי חינוך מאלפים מאת רבנים, משפיעים ואנשי חינוך

הרב מרדכי שמואל אשכנזי • הרב יוסף הכט • הרב מנחם מענדל גלובובסקי
הרב יוסף יצחק יעקבסאן • הרב יצחק ערד • הרב מרדכי רוטנשטיין • הרב שמעון וויצהנדרל • ועוד

להזמנת קטלוג חינם -
טל: 03-9600667, 03-9607249
ת"ד 2025, כפר חב"ד 72915.
chinuch@015.net.il

ניתן להזמין מספר רב של הרצאות בדיסק אם-9-3 חסכוני.

חובה לכל הורה ומחנך

לרקוד בגלוי לקבלת פני משיח - בלי להתכייש

. . ויש להוסיף ענין עיקרי בנוגע לשמחת בית השואבה בשנה זו – שצריכה להיות מתוך שמחה הכי גדולה הקשורה עם הגאולה האמיתית והשלימה, **ששמחים ורוקדים לקבל פני משיח צדקנו!**

ופשוט, שאין להתבייש ח"ו לרקוד בגלוי, "לעיני כל ישראל", ועד לריקוד ברחוב לעיני כל באי עולם, לקבלת פני משיח צדקנו, ואדרבה: כשבא מישהו וישאל: "לשמחה מה זה עושה", ישיבו לו: וכי אינך יודע שנדפס בעיתונים **שמשיח כבר בא**, ותיכף בא לכאורה מאתנו, מכס, בתוככי כלל ישראל, ולוקח את כולם לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש ולבית המקדש, ושם ממשיכים בשמחת בית השואבה בתכלית השלימות.

וברוח זו צריכים לפעול בשמחת בית השואבה בכל המקומות כולם – שמביאים לכל המקומות את הבשורה הטובה והמשמחת ש"הנה זה בא", שמשיח צדקנו בא, ולוקח את כל בני" לשמחת בית השואבה שבביהמ"ק השלישי.

אמנם, עפ"ז נשאלת שאלה:

כיון שבטוחים ש"הנה זה (משיח צדקנו) בא" ולוקח את כל בני" לשמחת בית השואבה שבביהמ"ק השלישי – מהו הצורך לדבר ולעורר ע"ד ההכנות לעריכת חגיגות שמחת בית השואבה בכל מקום ומקום בחוץ לארץ?!

שאלה זו שאלו מכבר אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו: היתכן שלאחרי ההכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", ו"עמדו הכן כולכם" לקבל פני משיח צדקנו – תובע ודורש ושולח שלוחים לייסד חדרים וישיבות כו' במדינה זו ובשאר מדינות ברחבי תבל, בה בשעה שזוהי פעולה שדורשת **משך זמן ארוך** (לאחרי בוא השלוחים למקומות אלו), ובודאי **שלפני"ז** יבוא כבר משיח צדקנו?!

המענה על זה – בדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר – שבאופן כזה התנהגו בני" (בהדרכתם של גדולי ונשיאי ישראל) במשך כל הדורות, שביחד עם האמונה השלימה בביאת המשיח באופן ד"אחכה לו בכל יום שיבוא", "שיבוא בכל יום", השקיעו כחם ומרצם בפעולות של תומ"צ שהם לטווח ארוך, אשר, היסוד להנהגה זו למדים מהנהגת בני" בהמסעות שבמדבר, שגם במסע שחנו בו משך זמן קצר בלבד, הקימו את המשכן באותו אופן שהקימוהו בחנייתם למשך זמן ארוך.

ועד"ז בנדו"ד, שעושים כל ההכנות הדרושות לחגיגות שמחת בית השואבה בכל מקום ומקום, מתוך אמונה שלימה שמשיח צדקנו בא תיכף ומיד, שאז יחגגו כל בני" שמחת בית השואבה בביהמ"ק השלישי.

(משיחת ש"פ האזינו, י"ג תשרי ה'תשנ"ב)

אברהם אבינו הלך "לכתחילה אריבער"

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

ידוע הפתגם שבעל ההילולא די"ג תשרי נהג תמיד לומר¹: העולם אומר שכאשר אי אפשר ללכת מלמטה ("ארונטער") צריכים לעבור מלמעלה ("אריבער"), ואני אומר שלכתחילה יש לעבור מלמעלה – "לכתחילה אריבער".

והנה, ישנם כמה הוראות שניתן ללמוד מאימרה זו:

א) כאשר הולכים מלמטה (לפי הסדר ד"ארונטער") ישנם חשבונות, ובמילא יש חילוקים בין אחד לשני, אבל כאשר הולכים מ"לכתחילה אריבער" לא רואים חילוקי דרגות (בין "ראשיכם שבטיכם" לבין "חוטב עציך" ו"שואב מימך"²) ואין שום חשבונות, אלא כולם משתווים – מ"ראשיכם שבטיכם" עד ל"חוטב עציך" ו"שואב מימך".

ב) הוראה נוספת לכאורה: כאשר קמים בבוקר, הדבר הראשון שצריך לעשות הוא – לומר "מודה אני לפניך כו", כלומר, בראש ובראשונה יש לדעת שעיקר המציאות היא אלוקות, ואזי אין צורך לערוך שום חשבונות, ואפי' חלקו בעולם לא נוגע לו, אלא הולכים בשיטה ד"לכתחילה אריבער" – שכל המציאות שלו היא אלוקות!

ואף שכתוב³ "חוקות שמים וארץ אשר שמת", זאת-אומרת שיש מציאות של עולם (ע"פ תורה) – אעפ"כ עליו לדעת שעיקר המציאות שלו היא אלוקות!

וזאת למדים מאברהם אבינו: כאשר הוא הלך למלאות את שליחותו של הקב"ה (לעקוד את יצחק בנו), לא ערך שום חשבונות כיצד ימלא את השליחות, אלא רק ידע שעליו להשלים את הכוונה העליונה. וגם כשבאמצע הדרך הופיע לפתע נהר⁴ – זה לא נגע לו, מכיון שעליו ללכת למלאות את השליחות, ואכן כאשר הגיע לנהר – התבטל הנהר ("געוואָרן אויס טייך")⁵! החשבון היחיד שלו הי' – שעליו למלאות את שליחותו של הקב"ה.

ג) מזה גם למדים את ההוראה הבאה:

כאשר יוצאים לעולם, עלול האדם לטעון: כיצד ביכולתו לפעול בעולם, איך יוכל לגלות אלוקות בעולם⁶

המים . . כיון שהגיע עד חצי הנהר הגיע המים עד צווארו, באותה שעה תלה אברהם עיניו לשמים, אמר לפניו רבש"ע כו', מיד נער הקב"ה את המעין ויבש הנהר ועמדו ביבשה".

(6) מלשון העלם - לקו"ת שלח לו, ד ועוד (ראה הנסמן בלקו"ש חל"ד ע' 211). המו"ל.

1) אגרות-קודש כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תר"ז.

(2) ר"פ נצבים.

(3) ע"פ ירמ' לג, כה. וראה ויק"ר פל"ה, ד.

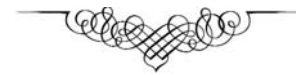
(4) ע"פ מדרש תנחומא וירא כב. נת' בארוכה בספר השיחות תשמ"ז ח"א ע' 265 ואילך. ע"ש.

(5) ראה מדרש תנחומא שם: "מיד ירד אברהם לתוך

ע"כ אומרים לו: יש ללכת מ"לכתחילה אריבער", ובמילא לא נוגעים כאן שום חשבונות. ומה שנראה שיש עולם – הרי זו אחיזת עיניים בלבד ("עס בלענדעט די אויגען")!!⁷
 והוראה זו – שאין להתפעל מהעולם – היא תיכף כשמגיעים מיום הכיפורים, שאז השטן אינו מקטר כלל, ובמילא יורדים כל ההעלמות וההסתרים, ובכלל המעמד ומצב של בני ישראל ביום הכיפורים שהם "כמלאכים"⁸, שעומדים מלכתחילה למעלה מהעולם, ואזי לא הולכים באופן ד"מצב ארצה וראשו מגיע השמימה"⁹ – מלמטה למעלה, אלא רק "מלכתחילה אריבער".

[כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן ואמר מאמר ד"ה "כי חלק הוי' עמו יעקב חבל נחלתו"¹⁰] (תרגום פשפי משיחת ש"פ האזינו, י"ג תשרי ה'תשל"ב - בלתי מוגה)

(7) וכמבואר בחסידות שמה שהעולם מראה עצמו למציאות, הוא שקר גמור (סה"מ תרמ"ג ע' צה. ועוד).
 (8) טווא"ח סתר"ו (מפרדר"א פמ"ו). ועוד. - ראה.
 (9) ויצא כח, יב.
 (10) נדפס בסה"מ תשל"ב ע' 17 ואילך.
 הנסמן בלקו"ש חט"ז ע' 339.

בימינו אלה, ישנה מציאותו של משה רבינו - נשמה בגוף באופן נצחי!

"כי מנגד תראה את הארץ ושמה לא תבוא" (ס"פ האזינו – שיעור חומש הוימי)

כאשר שואלים יהודי שנמצא בגלות, הן אלה שנמצאים בארצות הגולה, והן אלה שנמצאים בארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש, בסמיכות לכותל המערבי, מהו ה"נס" שמצפה ומשתוקק אליו, יענה מיד בפשטות: נס דגאולה האמיתית והשלימה!

בלשון הידוע – שבכמה וכמה קהילות מישאל נהגים לאמרו גם בדיבור, ואלה שאינם נהגים לאמרו בדיבור, ה"ז במחשבתם – "אחכה לו בכל יום שיבוא"², ועאכו"כ בזמן סגולה, כבנדון-דידן, שנה שהר"ת שלה הוא "תהא שנת נסים", החל מנס הגאולה.

[ויש להוסיף, שבענין ה"נסים" נכלל גם זה ש"לא יבטלו במציאות ממש באור ה' הנגלה כו" – במכ"ש וק"ו מתורת הבעש"ט³ בנוגע לעבודת התפלה שבכל יום, ש"זהו חסד גדול מהשי"ת שאדם חי אחר התפלה, שלפי דרך הטבע הי' לו למות כו", היינו, שזה שנשאר חי אחר התפלה הו"ע של "נס"].

ומעלה נוספת גם מצד המקום – בית-הכנסת ובית-המדרש, בית שמגדלין בו תורה ותפלה⁴ והחלטות טובות על גמ"ח, ביתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר, ב' שמותיו קשורים עם הגאולה (כמדובר כמ"פ), ומובן, שכל עניינו הם בהדגשה יתירה בבית שבו

(1) בהמקומות שמוטר להכנס – כידוע פרטי
 (2) ראה לקו"ש חכ"ג ע' 394 ואילך.
 (3) צוואת הריב"ש סלה. וראה שם סמ"ב.
 (4) מגילה כז, רע"א.

התפלל ולמד ועבד עבודתו במשך עשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, ו"קדושה אינה זה ממקומה"⁵, ועוד ועיקר – שכיון שזהו ביתו של הקב"ה, הרי בודאי שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ביחד עם כל הצדיקים) נמצא באותו מקום שבו נמצא הקב"ה, כמובן מהנהגת יהושע, "יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האוהל"⁶, שבודאי למד זה מהנהגת משה רבו, להמצא תמיד באותו מקום שבו נמצא הקב"ה, ובפרט מצד הביטול דמשה⁷ – "ונחנו מה"⁸, שכל מציאותו אינה אלא "סימן" על המציאות דלמעלה.

*

[. .] מובן וגם פשוט, שבימינו אלה, לאחר כל מה שעברו במשך הדורות שלפנ"ז ויצאו די-חובת כל הענינים הבלתי-רצויים (כמובא גם בדרושי אדמו"ר האמצעי⁹), אין עוד ענינים של ירידה כו' (כולל גם שלילת הענין ד"מאן¹⁰ דנפיל מדרג' איקרי כו"¹¹), ובמילא, ישנה מציאותו של משה – "גואל ראשון הוא גואל אחרון" – נשמה בגוף באופן נצחי.

ועד"ז בנוגע למ"ש בסוף פרשת השבוע "כי מנגד תראה את הארץ ושמה לא תבוא" – שעכשיו יכנס משה רבינו לארץ, ולא עוד, אלא, שנפעל כן בכל אנשי הדור, כדאיאת במדרז"ל¹² בנוגע לדורו של משה שישובו יחד עמו.

ולהעיר גם ממה שנאמר במזמור "לכו נרננה" שאומרים בקבלת שבת: "ארבעים שנה אקוט בדור גו"¹³, דור המדבר, שגם הם ישובו ויכנסו לארץ ישראל, ומתוך שמחה וטוב לבב, באופן ד"לכו נרננה", החל מניגון של שמחה שינגנו עתה, ניגון עם תיבות, עד לניגון שלמעלה מתיבות, עד ל"קלא פנימאה" (ע"ד ובדוגמת הענין דתקיעת שופר¹⁴).

(משיחת ש"פ האזינו, שבת שובה התש"נ - בלתי מוגה)

(5) ראה ע"ח ש"ד פ"ג. של"ד פ"ג. של"ה פ"א. אגה"ק
 (6) תשא לג, יא.
 (7) ועד"ז ביהושע – שנקרא "נער", שמורה על הביטול.
 (8) בשלח טז, ז-ח.
 (9) שער התשובה ח"א ספ"ה (ה, ב).
 (10) זח"ג קלה, ב.
 (11) נוסף לכך שגם בשעתו לא הי' זה באופן של ירידה, כי אם, "ויעל משה".
 (12) במדב"ר פי"ט, יג.
 (13) תהלים צה, יו"ד.
 (14) ראה לקו"ת דרושי ר"ה נח, ד. ובכ"מ.

המדור מוקדש
 לזכות החתן מיכאל נחמיה בן חוה אסתר והכלה מרת רחל יפה בת מינדל שיחי
 ולזכות מרת חי' רחל בת שפרינצא שנאל שתחי
 ולזכות אורי אהרן יואל בן מינדל וזוגי בתיה רות בת שרה שיחי
 וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחי
 ולזכות שושנה חסיה בת מינדל לזיווג הגון, ולזכות דוד יעקב בן מינדל לרפ"ש בגו"ר ולזיווג הגון
 ולזכות יוסף יצחק בן רייזל פרומה לברכה והצלחה בגו"ר ולזכות צבי בן חי' רחל לרפ"ש וקרובה